

Et gammelt Bryllupsdigt.

Ved Postmester C. *Klitg ård*, Vrå

I Året 1705 blev Seig^r *Mogens Skouf* og Mad^{ll}
Maren Jensdatter Holmkjær fra Vejbjerggård viede
i Humlum Kirke, og ved den Lejlighed
”offereredes” der Brudeparret af en unævnt Ven
den nedenstående Bryllupsviser, der findes i
Afskrift i det kgl. Bibliotek, Thottske Saml. 4.
1524.

Til *Mogens Skous Bryllup*.

Jeg var på Vey til væster Thye
Med Træsko og med Hiulle,
Thi søgte ieg dend neste Bye
Om Natten mig at skiulle;
Jeg giested en bedaged Mand,
Som hafde været Rytter
Og vel bereist i Skåne-land
Iblandt de danske Skytter.
Der ieg hans Huus og Hytte så,
Ieg ikke andet trode,
End det jo var dend samme Vrå,
Som *Poliphmaeus*¹) boede;
Hans Lade hafde Lænde-Ve,
På Stytter stod hans Stue,
Hans Stald den stod på sine Knæ,
Den tomme Jord at true.
Hans Fæe-Huus med et Compliment
Begyndte sig at bøye,
Som det mig hafde længe kient
Og derfor faldt tilføje.
I Huset så ieg vit omkring,
Som ieg vel også kunde,
Thi alle Vegge stod på Spring
Og vare icke sunde.
I Ofnen var der *Colica*
Og *Pestilentz* i Gruen,
En Drech med Tugt at sige fra
Var pyntet op i Stuen.
Ieg tog en Priise Snuftobach,
Min Næse at formilde,
Og sagte så min Kræmer tak,
Fordi der lugtet ilde.
Ieg spurde så for Tidsfordriv,
Hvad har I hær at æde,
Hand sagde: Pølsen af en Knif,
Som døde i sin Skeede,
En Isterflomme af en Myg
Og een grønsaltet Loppe,
Som blef forleden hastig syg
Og iche kunde hoppe.
Vort Øll er svalt og issekalt,
Og Hovet gal tilbage,

Tolf Tønder af en Skippe Malt,
Wi pleier her at tage
En opred Seng bag Døren står
For dem, som her vil gieste,
Foruden Dyne, uden Stråe,
Thi Jordan gjør det beste;
At denne Kost anstod mig ey,
Kand hver fornuftig giette,
Dog vidste jeg ey anden Vey
Min Reyse fort at sette
Thi sagde ieg: ”Min erlig Mand,
Mig dette lidet nytter,
Fortæller mig om Skåne Land,
Imens I der var Rytter”
Hand sagde mig . . . . .

(så kommer nogle Linjer uden Interesse om Krigen i
Skåne, Slaget ved Halmstad, og Fortælleren beretter til
Gengæld om Slaget ved Hochstädt 1704).

Nest denne Snach ieg spurte ad:
”Hvad Nyt er her i Egnen?”
Hand svarede: ”Veed I ey hvad
Wort Sund det skal betegne?”
”Her kom en Keyser, kaltis Oth,
I dette Vand at fiske,
Og der hand kunde ey for Spot
Med Thybonitter hviske,
Da skiød hand der sit Glavind hen
Og reed så bort med fleere
Til Øster-Rige hiem igien
Og kom så aldrig meere.
Wel kaldes Sundet efter ham,
Mens hvad fich band dog andet,
End *Herostratus*²), lutter Skam,
Forbedet og forbandet.”
”Wed Sundet findes”, sagde han,
”En Bolig kaldes *Piine*³),
Der er og een på Salling Land,
Hvor Folch kand sette Skrine.
Ja, gieste der med Pach og Pich,
Når Winden blæs’ forlunge,
Og Folch kand fåe een liden Slich
For store danske Penge.
I dette Sund om Fastelaun
Forleden så vi komme
En Hau-Mand, vilde ned til Skafn
Og købe sig en Tromme.
Han hafde sig en Dætter, Ven,
En Haffrue, een Syrene,
Til hende beylet Tolderen
Med Guld og store Steene;

¹ dvs.: Polyfem; var efter et græsk Sagn en Kyklop, der boede i en Hule på Siciliens Kyst, og som dræbte og fortærede flere af Odusseus Medrejsende, der havde søgt Tilflugt i Hulen.

² Herostrat stak Ild på det berømte Tempel i Efesus for at forevige sit Navn.

³ Pinen er Navnet på Kroen ved Oddesund.

Med Trommen hand hos alle Mand
 Forkyndet vilde have,
 At Gallia slet intet vand
 Af denne Verdens Gafve.
 For ofven Sundet er en Gård
 Af Vey og Bierg opkaldet,
 De har så trabelt der i År
 Inår det blifver Saldet (?).
 De braser, og de retter an,
 De syder og de stæger,
 De har en Datter er fordan (?)
 For hendes Skyld de hveger.
 Nu har hun fået en Kierrelil,
 Hand kom herhid fra *Skifve*,
 Men begges Sind er lige et,
 Vil heller ha' end give.
 Men ellers har hand dog det Lou
 At hand kand intet skinde,
 Hand kalder sig Hr. Mons. Skow
 Om ieg det ret kand minde.”
 ”Min erlig Mand, er Sagen dend,”
 Så falt mit Svar på Talen,
 ”Da kiender ieg dend samme Svend,
 Hand er foruden Prallen,
 På Schive Amtstue tiende hand
 I tiuge År tilvisse,
 Var fiin og from mod alle Mand
 Fra Foden indtil Isse,
 Hand samled iche Bondens Sved,
 Som somme i sin Mave,
 Men hand til med Oprigtighed
 Mod høye Folch og lave,
 Hand lod dem ey for sin Profit
 Med Skatten stå og tige,
 Men expederit altid sit,
 Når andre lod det ligge.
 O Gud ske Lov! det går ham vel,
 Gid det må længe vare,
 Og gid hans fine Egtefæl
 Hans Legem vilde spare
 Min erlig Mand, er Sagen dend,
 Da gjør I mig den Tienist:
 Bær denne Seddel til min Ven
 Og tak ham for det seenist.”

Memorial.

En Skoubo sine Trædgkoe lod
 Hos Hildebrand forvare,
 Imens hand skref på standen Foed
 Et Ynske af de rare;
 Det var ey rart, det var ey ret,
 Dog var det som det kunde,
 Vil Hans, vor Svend, så have det,
 Da var det af en Bunde;
 Dend Bunde bad af Hiertens Grund:
 Gid Brudeparret lefve,
 Mens der er Vand i *Otte-Sund*
 Og Krattet det har Ræve,
 Mens *Pine* Folch har Brændeviin
 Og Færgemanden Åre
 Mens der er Knas i Pigers Skrin
 .....⁴⁾
 Gid de må bo på *Veiberggård*
 Til *Humblum* står i *Skive*,
 Til *Westervig* ad *Tisted* går,
 Og *Wisby* Præst⁵⁾ gør Kive,
 Til Ulfvene de vogte Får,
 Og Ræfven Gåsen vugger,
 Til Galten self i Ranen går,
 Og Æget Hønen rugger,
 Til Jean Paptist har ingen Kram,
 Til *Tøger*⁶⁾ ey kand skumle,
 Til Randers Mænd har ingen Pram,
 Og Brunsvig ingen Humle,
 Til Pandekager går i Dantz
 Til Welling blifver Ærter.
 Til *Skauens Tolder*⁷⁾ får sin Santz
 Og Buchen bager Tærter!”

 Gorgonius⁸⁾ bad mig gå bort
 At sælge mine Vare;
 Thi satte ieg min Rejse fort
 Og reed med *Espen Snare*.

(Historisk Årbog for Thisted amt 1919, side 66-70)

⁴ En Linie, som ikke egner sig til at gengives, er udeladt.

⁵ Magister Esaias Klaumann var Prast i Visby fra 1696-1720.

⁶ Landsdommer Tøger Reenberg?

⁷ Det er vel den forannævnte Tolder, der siges af have bejlet, og i Bogen findes også et Digt til Anders Poulsen, Tolder på Skagen, hvori han hånes, fordi ”den arme Flynder-Tolder” i 15 Høster har redet om fra Skagen til Koldingbro og bejlet forgæves til Enker og til Piger.

⁸ Gorgone var ikke, som Forfatteren mener, en Mand, men – i den græske Mythologi – et kvindeligt Skrækkedillede.